

APOSTLER I NORD

*En bekreftelse av barnetroen, om enn full av tvil ... ikke opprørsk.
Skrevet i frustrasjon over at kirken definerer noen som ikke gode nok.*

Apostlene ruger på gulnede skrifter
bak dogmenes tilmalte rute
og grubler på menneskets dyder og drifter,
men vi bare lever her ute ...

Så tas du i skole av Skriftens belærer
høyt hevende stemme og finger.
Hans tale har teser i svimlende sfærer,
hans tanker har veldige vinger.

Han preker med ildskrift som åndens formynder
at selv om du bøyer din nakke
er du som oss andre til døden en synder,
og derfor, min venn, skal du **takke!**

Ja **takke!** og legg deg langflat i støvet
og bli som et sandkorn blant flere.
Vårherre vil sette din gudstro på prøve
en gang han har tenkt å spasere.

Og kommer han så, sier Mesterens tjener,
må du og din sjel være rede
og stråle som en av de edleste stener,
for her er de fleste til stede.

Hør, vandrende Mester, jeg vet jo så lite
og stråler vel helst på det jevne.
De synder jeg rakk, de som ikke er hvite,
er høyst trivielle å nevne.

Jeg førtes med vinden, jeg lekte som andre
på egne og ukjente kyster.
Men hvem ga min sjel denne trang til å vandre?
Og skapte vi selv våre lyster?

Jeg tror på mitt liv som en levende gave
fra Allmaktens høyeste sete,
fra Brahman og Allah og Buddah og Jahve,
hva selv du vil velge å hete.

Jeg tror vi er gitt hvert vårt grosted i haven
med flor fra den samme syntesen,
men også at alle bak tiden og graven
har hus i ditt innerste vesen.

Jeg tror på din Storhet når våren forynger
hver frukt av ditt skapende virke.
Jeg sanser din Allmakt når fuglene synger,
men aldri hos menn i din kirke ...

apostler som ruger på gulnede skrifter
bak dogmenes tilmalte rute
og grubler på menneskets dyder og drifter,
mens vi
bare lever
her ute ...

FREDDIE LANGRIND